

Arrest

nr. 88 117 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VANDERSTRAETEN loco advocaat M. NIYONZIMA en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 november 2009 het Rijk binnen en diende op 26 november 2009 een asielaanvraag in. Op 12 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten en te zijn geboren in Massabi. In 1998 verhuisde u met uw familie naar Luanda. U bent een etnische Bavili en christen.

Na de dood van uw moeder in 2002 ging u bij uw oom E. G. in Cacuaco (Luanda) wonen. Vanaf 2008 nam uw oom u mee naar bijeenkomsten van het FLEC (Frente de Libertação do Estado (of Enclave) de

Cabinda). Sinds november 2008 bent u sympathiserend lid van het FLEC. U ging af en toe naar vergaderingen. Uw oom verzamelde geld en had ook een raadgevende functie voor het FLEC. Hij nam deel aan geheime vergaderingen waar u – als sympathiserende lid – niet mocht aan deelnemen. Op 15 oktober 2009 kwam politie naar uw huis op zoek naar uw oom. U zei dat hij op reis was en de politie doorzocht het huis. Op uw kamer zagen ze een map met documenten liggen, waarin een verklaring van het FLEC, die in beslag werden genomen. Ze drongen aan om te zeggen waar uw oom zich bevond en u werd geslagen. Daarop werd u meegenomen naar het politiekantoor en in de cel gesopt. De volgende dag kwam een inspecteur die u vroeg waar u de verklaring van het FLEC vandaan had. U antwoordde niet. Hij stelde de vraag opnieuw en u zei dat u lid was. Hij stelde u vragen over u en uw oom. U werd opnieuw naar de cel gebracht. 's Nachts kwam hij naar uw cel en werd u aangemaand om in zijn auto te stappen. Hij reed naar het huis van een ander lid van het FLEC, A. M.. In A.'s huis vonden ze nog andere documenten van het FLEC. U werd daarop terug naar de cel gebracht. U werd in totaal 5 keer ondervraagd, vooral over de verblijfplaats van uw oom. U bleef herhalen dat hij op reis was, maar uw ondervragers dachten dat u meer wist. Op 25 oktober 2009 werd u door 3 agenten uit uw cel gehaald en in een auto gedwongen. U werd meegenomen tot aan de snelweg, waar u de auto van uw schoonbroer zag staan. U stapte over in zijn wagen en hij nam u mee naar één van zijn huizen in Viana. U bleef daar tot 20 november 2009, de dag waarop uw schoonbroer zei dat u het land moest verlaten. U werd naar Kinshasa (Democratische Republiek Congo) gebracht, waar u op 21 november 2009 aankwam. Op 22 november 2009 ging u aan boord van een vliegtuig met bestemming België, waar u op 23 november 2009 aankwam. Op 24 november 2009 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Angola te hebben verlaten omdat uw oom en ook uzelf verdacht werden van betrokkenheid bij het FLEC, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen in het kader van uw asielrelaas worden gemaakt.

Vooreerst kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt over uw afkomst en engagement binnen het FLEC.

Ten eerste is het bijzonder vreemd dat u in de vragenlijst van het CGVS (ingevuld door de DVZ op 2 februari 2010) bij de vraag naar de etnische afkomst van u en uw ouders het antwoord schuldig bleef (zie ptn.6 en 7 van de vragenlijst van het CGVS). Toen u tijdens het eerste gehoor door het CGVS werd gevraagd of u opmerkingen had over deze vragenlijst, merkte u op dat uw etnische groep Vili is. (gehoor CGVS I, p. 1-2). Wanneer u gevraagd werd hoe het komt dat u aanvankelijk uw etnische groep niet heeft opgegeven, antwoordde u dat u niet goed begrepen had wat de vertaler bedoelde onder punt 7 (i.e. het punt waar naar uw etnische afkomst wordt gevraagd). U stelde dat u dacht dat de vertaler naar uw geboortedorp vroeg (gehoor CGVS I, p. 2). Het is dan ook vreemd dat u op deze vraag de naam van uw geboortedorp niet als antwoord heeft gegeven, maar dat er 'onbekend' werd ingevuld bij 'etnische groep'. Gevraagd of u het Kivili - de taal van uw etnische groep Bavili - spreekt, antwoordt u ontkennend. U stelde wel enkele woordjes te kennen. Op de vraag of u goeie dag kon zeggen in het Kivili, stelde u dat dit 'Shalamu Kiambote' is (gehoor CGVS II, p. 4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat 'Shalamu' de uitdrukking is om te groeten in Irak en Syrië, terwijl 'Kiambote' de uitdrukking om te groeten is in het Kikongo (taal die zowel in de Democratische Republiek Congo als in Angola wordt gesproken). Het is dan ook zeer twijfelachtig dat dit de geijkte uitdrukking zou zijn om in het Kivili te groeten.

Eveneens vreemd is dat u in de vragenlijst van het CGVS onwetend bleek te zijn over de datum van uw lidmaatschap van het FLEC, terwijl u tijdens het eerste gehoor door het CGVS in staat was om een zeer precieze datum – met name 25/11/2008 - op te geven (gehoor CGVS I, p. 2). U stelde dat u bij het invullen van de vragenlijst wel het jaar [van uw lidmaatschap] had gezegd – 2008 - maar dat dit niet opgeschreven werd (gehoor CGVS I, p. 2). Het is vreemd dat er 'onbekend' zou zijn genoteerd, daar waar u 2008 zou hebben gezegd. In de uiteenzetting van de feiten werden immers wel precieze data genoteerd in de vragenlijst van het CGVS, zodat men zich kan afvragen welk belang de interviewer had bij het niet noteren van het jaar waarin u lid van het FLEC werd indien u dit jaar werkelijk heeft genoemd.

U stelde in Luanda lid te zijn van het FLEC en deel uit te maken van een groep van 11. Op de vraag of er nog andere afdelingen/groepen van het FLEC in Luanda waren buiten diegene waar u deel van uitmaakte, bleef u vreemd genoeg het antwoord schuldig (gehoor CGVS II, p. 7). U stelde dat R. L. de vergaderingen van uw groep leidde en dat hij de afgevaardigde [van het FLEC] was, die normaliter in

Cabinda verbleef (gehoor CGVS II, p. 7). U bleek echter niet te weten wat R. L.'s functie of rol in Cabinda was (gehoor CGVS II, p.8). U verklaarde verder dat op de vergaderingen geld ingezameld werd en dat dit geld aan R. werd gegeven om het te gebruiken om het FLEC te steunen (gehoor CGVS II, p. 8), maar toen u werd gevraagd hoe het geld besteed werd, bleef u het antwoord schuldig en antwoordde u enkel dat u wist dat het onder andere gebruikt werd om militairen te steunen (gehoor CGVS II, p. 10). U kon echter niet toelichten hoe het geld dan wel werd gebruikt om de militairen te steunen (gehoor CGVS II, p. 10). Wanneer u gevraagd werd of u voorbeelden kan geven van militaire acties van de FAC, de militaire tak van het FLEC, of van gevechten tussen de FAC en de Angolese strijdkrachten, moest u eveneens het antwoord schuldig blijven (gehoor CGVS II, p. 8). U stelde verder dat op vergaderingen ook werd gesproken over het feit dat rijkdommen uit Cabinda werden gestolen (gehoor CGVS II, p. 9), maar gevraagd wat dit precies inhield, kon u daar geen uitleg bij geven, omdat de afgevaardigde daar geen verdere uitleg bij gaf (gehoor CGVS II, p. 10).

Deze vaststellingen roepen vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw Cabindese Bavili-roots en uw lidmaatschap van het FLEC.

Uw meermaals gebruikte verantwoording voor uw onwetendheid, met name dat u slechts een sympathiserend lid [van het FLEC] was (gehoor CGVS II, p 8 en 10), is niet afdoende, vermits uit uw verklaringen blijkt dat u toch meermaals deelnam aan vergaderingen (gehoor CGVS II, p. 5, 7) die nota bene geleid werden door de afgevaardigde uit Cabinda, met name R. L. (gehoor CGVS II, p. 7-8) en dat uw oom u ook over Cabinda vertelde en u 'mobiliseerde' en meenam naar vergaderingen (gehoor CGVS II, p. 5). Men zou dan ook verwachten dat u meer concrete informatie zou kunnen geven over hogervermelde - en overigens door uzelf aangehaalde - thema's.

Voor wat betreft de door u ingeroepen vervolgingsfeiten kunnen nog enkele bijkomende bedenkingen worden geformuleerd.

U verklaarde dat bij de huiszoeking van 15 oktober 2009 door de politie op uw kamer een mapje werd gevonden (gehoor CGVS II, p. 11) met daarin uw Cédula, uw geboorteakte en een verklaring van uw lidmaatschap van het FLEC (gehoor CGVS II, p. 13). Het is vooreerst merkwaardig dat u een verklaring van uw lidmaatschap van het (door de autoriteiten verboden) FLEC zonder meer bewaarde op uw kamer in een mapje dat zichtbaar was voor buitenstaanders, hetgeen blijkt uit uw verklaring "Op mijn kamer zagen ze [i.e. de politie] mijn documenten liggen" (gehoor CGVS II, p. 11). Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat u deze verklaring van uw lidmaatschap van het FLEC uitgerekend samen in een mapje bewaarde met uw Cédula en geboorteakte (gehoor CGVS II, p. 13). Het samen bewaren van enerzijds een lidmaatschapsdocument van een door de autoriteiten verboden beweging en anderzijds 2 identiteitsdocumenten die door de autoriteiten konden worden opgevraagd om u te legitimeren komt weinig doorleefd over. Opvallend is ook dat – hoewel uw originele Cédula en geboortecertificaat volgens uw verklaringen in beslag werden genomen (gehoor CGVS I, p. 2) u klaarblijkelijk wel nog via uw zus aan kopies kon geraken van deze documenten, terwijl van de verklaring van lidmaatschap van het FLEC – die in de lijn van uw beweringen ongetwijfeld ook in beslag moet zijn genomen – geen kopie werd nagestuurd door uw zus.

Op de vraag of er een aanhoudingsbevel tegen u werd uitgevaardigd, antwoordde u aanvankelijk ontkennend en voegde u eraan toe dat ze niet naar u maar naar uw oom op zoek waren (gehoor CGVS II, p. 3). Even daarvoor had u echter verklaard dat u nog steeds wordt gezocht door de politie. Wanneer u daar attent wordt op gemaakt en de vraag opnieuw werd gesteld of er een aanhoudingsbevel tegen u werd uitgevaardigd, antwoordde u vreemd genoeg dit niet te weten (gehoor CGVS II, p.3).

Dit alles laat toe om vragen te stellen bij de waarachtigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft de door u voorgelegde documenten kan het volgende worden opgemerkt. U legde een kopie van een Cédula Pessoal, een kopie van een geboortecertificaat en een kopie van een brief van uw zus Adriana voor, documenten die alledrie op 3 maart 2010 per fax naar u werden verstuurd. Voor wat betreft de 2 identiteitsdocumenten kan worden opgemerkt dat de authenticiteit hiervan geenszins vaststaat, omdat het kopies betreft en omdat bovendien uit een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël in opdracht van de Voogdijdienst is gebleken dat u op 17 december 2009 meerderjarig werd bevonden. Uit de medische tests bleek dat u een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20.6 jaar een minimum leeftijd was en het vermoeden bestond dat uw leeftijd toen zelfs voorbij de 21 jaar lag (zie schrijven van de Voogdijdienst dd. 8 januari 2010). Deze

medische vaststellingen zijn in strijd met de gegevens op de door u voorgelegde kopies van de Cédula Pessoal en van het geboortecertificaat, waaruit kan worden afgeleid dat u op het moment van het medisch onderzoek minderjarig was. Bijgevolg kan de bewijswaarde van deze 2 documenten voor uw leeftijd (en identiteit) worden betwist. De door uw zus verstuurde brief betreft persoonlijke correspondentie van een familielid en kan dan ook niet beschouwd worden als een objectieve bewijskrachtige bron voor uw asielrelaas. U legde geen documenten voor om uw reisweg te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert als middel de schending aan van de wet over de motivering van administratieve akten van 29 juli 1991; afwezigheid van motivering en verkeerde motivering.

2.3. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij

houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non* zoals blijkt uit hetgeen volgt.

3.2. Verzoeker voert aan dat de redenering van het CGVS dat verzoeker bepaalde gegevens m.b.t. de etnische afkomst van hemzelf en zijn ouders en de exacte datum van de start van zijn lidmaatschap niet kon preciseren tijdens het invullen van de vragenlijst, terwijl verzoeker de details hieromtrent wel kon aangeven tijdens het gehoor op het CGVS, geenszins zijn geloofwaardigheid aantast. Het gaat enkel om bepaalde aanvullingen en preciseringen van de voorheen (op de DVZ) gegeven antwoorden en niet om tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas.

Het is *in casu* onaanvaardbaar dat verzoeker initieel zijn eigen etnische afkomst niet zou kennen, noch deze van zijn ouders ("onbekend", verklaring nr. 6 en vragenlijst 2.7 en 2.8), te meer nu de voorgehouden etniciteit in verband staat met zijn politieke affiniteit en de daaruit voortvloeiende beweerde vervolging. Verzoekers achteraf aangevulde bewering Vili te zijn (gehoor I, p. 1-2) kan geenszins afgedaan worden als een precisering. Integendeel dit komt georkestreerd voor aangezien hij twee vragen eerder zijn geboortedorp meldde (vragenlijst 2.5), zodat zijn verschoning ter zake feitelijke grond mist. Daarbij wordt vastgesteld dat verzoeker het Kivili niet spreekt, zelfs eenvoudige kennis mist en 'goedendag' in het Kikongo vertaalt in plaats van het Kivili (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) (gehoor II p. 4). Verzoeker tracht met de aanvullingen zijn voorgehouden profiel alsnog te staven zonder hiertoe over de vereiste, zelf eenvoudige, kennis te beschikken. Dit ondermijnt de waarachtigheid van zijn asielrelaas.

Ook verzoekers verklaringen over zijn partijlidmaatschap komen geconstrueerd voor. Verzoeker kon initieel de datum van zijn lidmaatschap zelfs bij benadering niet geven ("datum onbekend", vragenlijst 3.3), terwijl verzoeker nadien zeer gedetailleerd aangeeft dat "*de datum dat de verklaring werd getekend over mijn lidmaatschap (...) moet 25/11/2008 zijn*" (gehoor I p. 2). Deze stemt echter niet overeen met de aan het verzoekschrift toegevoegde lidkaart en verklaring van lidmaatschap, waaruit blijkt dat deze uitgegeven –en niet verlengd of gedupliceerd– werden op 29 april 2012, dus na de bestreden beslissing. De documenten komen dan ook voor als aangemaakt voor onderhavige procedure. De bewijswaarde ervan wordt door verzoekers eigen verklaringen ontkracht.

3.3. Verzoeker meent dat hij verschillende details met betrekking tot de organisatie en de werking van het FLEC kon opsommen, zoals inzake de naamsverandering, het hoofd van het FLEC, de leden van zijn afdeling (hun namen en aantal), de doelstelling van het FLEC.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker inderdaad de naamsverandering kon toelichten doch dit niet kon situeren in de tijd (gehoor p. 4), dat hij inderdaad zeer algemene zaken kent die echter geenszins opwegen tegen zijn verregaande onwetendheid over feiten waarmee hij van nabij had moeten bekend zijn. Aldus kan verzoeker de lokale of nationale structuur van het FLEC en de functie van R. niet toelichten, weet hij niet hoeveel militairen het FAC ongeveer telt, heeft hij geen kennis van militaire acties (gehoor p. 7-8) of andere concrete acties die het FLEC onderneemt om haar doelstellingen te verwezenlijken, kon hij niet concreet toelichten wat besproken werd op de maandelijks algemene vergaderingen, noch hoe het ingezamelde geld besteed wordt, noch of het geld gebruikt wordt om de militairen te steunen (gehoor p. 9-10). Evenmin weet hij wanneer zijn oom lid werd van het FLEC, noch kan hij diens functie concreet toelichten (gehoor p. 6).

Waar verzoeker stelt dat hij als louter sympathiserend lid niet alle vergaderingen mocht bijwonen en dat het logisch is dat hij niet elk detail met betrekking tot het FLEC kent, tracht hij alsnog zijn onwetendheid toe te dichten. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn vervolging wijt aan zijn bekend politiek profiel en zijn familieband en anderzijds wanneer doorgevraagd wordt en hij de daarbij passende kennis mist, dit profiel minimaliseert om zijn tekortschieten te vergoelijken. Daargelaten de bijgewoonde vergaderingen toont verzoeker ook niet aan dat hij een bijzondere kennis heeft opgedaan die zijn eigen concrete lidmaatschap kan waarachtig maken. Verzoeker die wel enkele algemene zaken kan vertellen, kan mogelijk bepaalde zaken vernomen hebben van zijn oom bij wie verzoeker inwoonde en die fondsenwerver en raadgever was voor het FLEC (gehoor p. 6) en hem vertelde over het volk, de rijkdom, de geschiedenis van Cabinda (gehoor p. 5). Echter niettegenstaande verzoekers oom zo nauw betrokken was bij dit onafhankelijkheidsstreven, had verzoeker ook zonder eigen activiteiten beter op de hoogte moeten zijn van de structuren en het functioneren binnen het FLEC, wat niet het geval is. Geenszins maakt verzoekers gebrekkige kennis, eigen politieke activiteiten aannemelijk. Aangezien verzoeker geen politieke activiteiten aantoont, kan evenmin geloof gehecht worden aan de gevolgen hiervan, zoals de beweerde vervolging. Dit klemmt te meer nu verzoeker enkel vermoedt dat een aanhoudingsbevel tegen hem werd uitgevaardigd en hij nog steeds gezocht wordt door de politie, omdat zijn zus dit hem zou verteld hebben. Deze bewering wordt op geen enkele andere manier geadstrueerd, noch kan ze blijken uit zijn vrijlating door drie politieagenten (gehoor p. 11).

3.3.1. Verzoeker beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Daar waar verzoeker nog meent dat *“Het is bovendien onbetwist dat leden van het FLEC door de Angolese autoriteiten onderdrukt zijn en gevaar lopen voor hun leven”*, laat verzoeker na dit concreet toe te lichten of te onderbouwen, derhalve is dit een ongefundeerde en algemene bewering. Inzake de aan het verzoekschrift toegevoegde artikelen, dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.4. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Documenten zijn daarbij slechts een element in de beraadslaging en dienen ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

3.4.1. Aangaande de *Cédula* en het geboortecertificaat, wordt vastgesteld dat het kopieën betreft zonder foto waardoor geenszins vaststaat of deze documenten wel betrekking hebben op verzoeker. Verder verwijst de Raad naar de motieven in de bestreden beslissing waarbij vastgesteld werd dat de op deze documenten voorziene geboortedatum, krachtens de aan het administratieve dossier toegevoegde resultaten van het medisch onderzoek niet waarachtig is bevonden, wat deze documenten alsmede verzoekers identiteit onderuithaalt.

Een gelijkaardige vaststelling geldt de bij het verzoekschrift gevoegde kopie van verzoekers lidkaart van het FLEC en de kopie van de *“Attestation d’affiliation”*. Beide zijn voorzien van de medisch onwaarachtig geachte geboortedatum. Verder zijn beide attesten overduidelijk gefabriceerd daar de foto werd aangebracht op en niet onder de stempel, zodat ze *prima facie* onwaarachtig zijn. Bovendien werd reeds hoger vastgesteld dat beide documenten uitgegeven – en niet verlengd of gedupliceerd – werden op 29 april 2012, met name pas na het ontvangen van de bestreden beslissing, wat ten zeerste twijfelachtig is gezien verzoeker verklaarde *“de datum dat de verklaring werd getekend over mijn lidmaatschap (...) moet 25/11/2008 zijn”* (gehoor I p. 2). Derhalve kan geen enkele bewijswaarde worden gehecht aan deze documenten. De overige documenten (bediendecontracten, diplomacursus Nederlands...) brengen niets bij aan het asielrelaas.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.7. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvragen heeft besloten. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantonen dat de gegrondheid van hun asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ernstige elementen aanvoeren waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is. Er zijn dan ook geen redenen om in te gaan op de vraag tot de vernietiging van de bestreden beslissingen.

3.8. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK